

Sven Linderot

Kampen för folkets frihet och Sverges oavhängighet

(Tal på Sverges kommunistiska partis elfte kongress den 6 april 1939)

Introduktion

I sitt tal bygger Linderot vidare på den politik som det svenska kommunistpartiet (SKP) förde under valet året innan¹ och som hade preciserats vid centralkommittémötet i januari 1939.²

Stor vikt läggs vid försvaret av Sveriges ”nationella oavhängighet och frihet” som hotas av ”den tyska fascismen”. Linderot väddar till nationalistiska känslor snarare än klassdito, en trend som blev allt tydligare i SKP:s politik när det utrikespolitiska läget hårdnade alltmer (Münchenavtalet i september 1938, följt av styckning av Tjeckoslovakien). Detta yttrade sig även i att SKP, i motsats till tidigare, började frambära blågula fanor i 1-majdemonstrationerna.

Traditionellt hade SKP organiserat egna 1-majdemonstrationer, men 1938 försökte man bryta den traditionen och demonstrera ihop med socialdemokraterna, vilket lyckades delvis. I januari 1939 beslöt man så att överhuvudtaget inte tillåta sär demonstrationer ”för att övertyga övriga arbetare om vår ärliga vilja att skapa en demokratisk kampfront”.³ Kommunisternas huvudparoll i 1939 års 1-majdemonstrationerna var ”För folkets frihet och Sverges oavhängighet” – samma ord som Sven Linderot avslutade sitt kongresstal med och som även ingår i talets rubrik (se ovan).

SKP:s avdelning i 1-majdemonstrationen i Stockholm 1939

¹ Se [Sverige åt folket](#)

² Talet, som även utgavs som skrift, finns på marxistarkivet: [Sverige i fara](#).

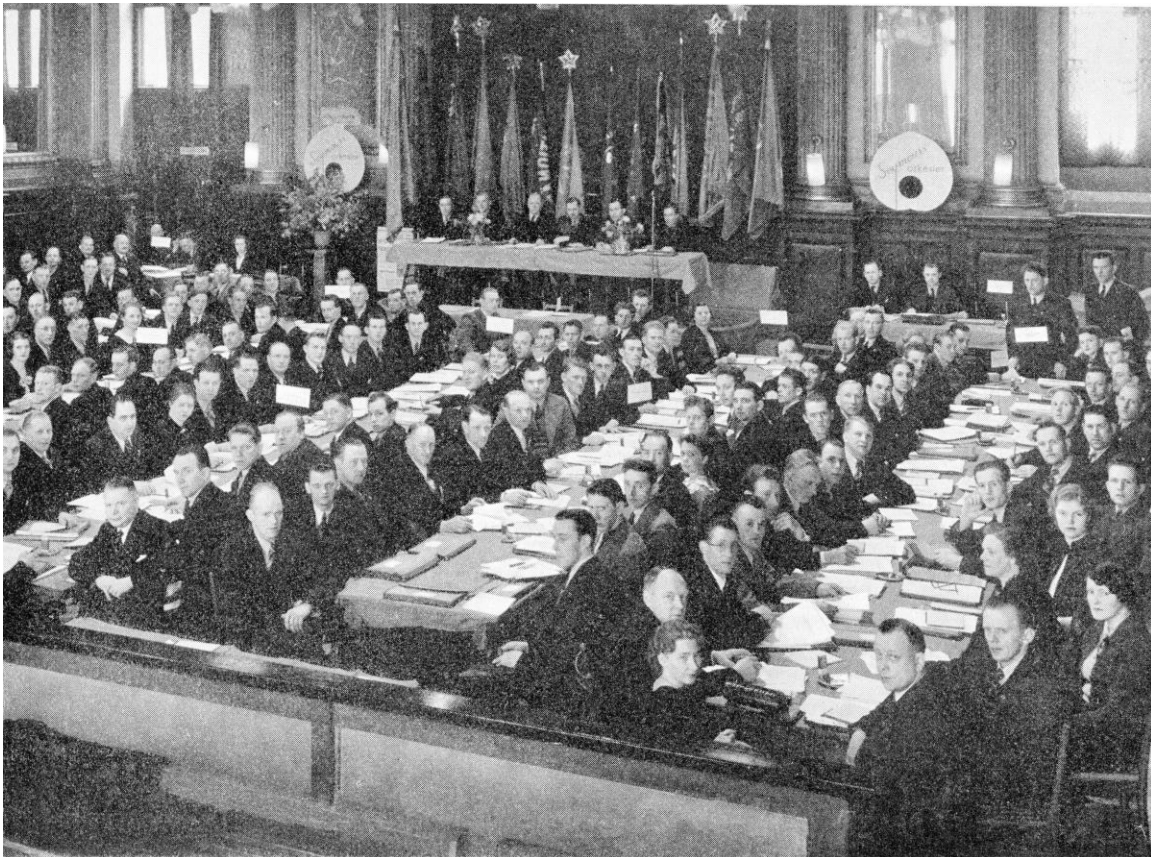
³ I boken *Klasskampen 1917-1939* (s 227) skriver P-O Zennström om detta: ”Även när socialdemokraterna inte godtog att kommunisterna tågade under egna fanor och med egna paroller för solidaritet med Spaniens folk, mot fascismen och för Sveriges nationella oberoende, anslöt sig ändå kommunisterna till FCO:s demonstrationer”.

En annan anmärkningsvärd detalj är att Linderot åter (han gjorde det även i valbroschyren året innan och i sitt januarital) framhåller att de svenska kommunisterna är försvarsvänner: ”folkets egen försvarsvilja” måste upprätthållas, säger han. Den förda ”neutralitetspolitiken” kritiserar. Sveriges borde i stället söka samarbete med Sovjetunionen (som framställs som en försvarare av de små nationernas självständighet) och arbeta för att få till stånd ett ”nordiskt försvarsförbund”.

Denna politik led skeppsbrott 4½ månader senare (Molotov-Ribbentrop-pakten), men den återkom senare i något modifierad tappning efter det nazityska angreppet på Sovjet (1941). Efter CH Hermansson blev partiledare (1965) och det svenska kommunistpartiet började lösgöra sig från Moskva återknöt man till politiken under denna period, något som är väldigt tydligt i t ex Per-Olov Zennströms inledning till boken *Linderot – masslinjen* (utg. 1973).

Linderot kommenterar även folkfrontspolitikens misslyckande i Spanien och Frankrike – dvs det militära nederlaget i Spanien och det politiska i Frankrike. Han konstaterar att det finns de som av detta dragit slutsatsen att folkfrontpolitiken var oriktig – en slutsats som undertecknad anser är helt korrekt, vilket dock inte Linderot håller med om. Enligt honom var orsaken helt enkelt att folkfronten i båda fallen var ”för svag”. Då inställer sig följdfrågan som Linderot undviker: *Varför var den för svag? Svar: Folkfrontsidén byggde på respekt för den borgerliga ordningen och egendomen och därför måste kamp som sprängde dessa ramar bromsas eller krossas, vilket passiviserade och demoraliserade de arbetande massorna och de revolutionära krafterna!*

Martin Fahlgren i april 2012.

SKP:s 11:e kongress 6-9 april 1939

Kamrater!

Freden är slut i världen. Talet om aldrig mera krig, som efter föregående världskrig 1914-1918 var miljonmassornas uttryck för längtan efter fred och samförstånd, har förstummats. Från Spaniens bloddränkta jord till Kinas härjade länder föres i dag imperialistiska, blodiga erövringskrig för en nyuppdelning av världen.

De djupare liggande orsakerna till denna utveckling är kapitalismens allmänna kris, det förhållandet att det kapitalistiska systemet ruttnar sönder. Det kan i dag bara upprätthållas med våld, med krigets handlingar. Och folket har ännu ej blivit medvetet om sin kraft och sin betydelse. Detta faktum tillåter de imperialistiska rövarna, de fascistiska barbarerna som härskar i en rad länder, att ännu utöva sitt förtryck över mänskligheten.

Denna kapitalismens kris påvisades på ett klart och slående sätt av världsproletariatets ledare, kamrat Stalin, vid Sovjetunionens kommunistiska partis 18:de kongress för några veckor sedan. Han analyserade på det överlägsna sätt, som marxismen-leninismen ensam förmår, vad som kännetecknar situationen i dag. Kamrat Stalin sade bl. a. följande:

”Den nya ekonomiska krisen måste föra till en skärpning av den imperialistiska kampen och den för också faktiskt till en sådan skärpning. Det rör sig inte längre om konkurrens på marknader, om handelskrig, om dumping. Dessa kampmedel anses sedan länge vara otillräckliga. Det rör sig nu om att genom krigiska handlingar genomföra en nyuppdelning av världen, av intresseområdena och av kolonierna.”

Detta är den nakna sanningen.

Ytterligare faktum vill jag erinra om. I och med att freden tagit slut har också den gamla idyllen Sverge tagit slut. De förhållanden, som tidigare medgivit att Sverges folk förskonats från krigets fasor under mer än 125 år är slut. Sverge ligger inte längre vid sidan av den stora allfarvägen och Sverge lämnas inte längre ur räkningen, när de krigsanstiftande ländernas generalstaber gör upp sina strategiska planer.

Det nazistiska Tyskland och fascismens politik har ju i grunden förändrat betingelserna för de demokratiska staterna och småstaterna att få leva i fred och nationell oavhängighet. Den tyska fascismen slår under sig land efter land: först Österrike, så Tjeckoslovakien och Memel. Det senaste slagordet, som de fascistiska makthavarna i Tyskland myntat, är att ”vissa områden ligger inom Tysklands livsrum”. I dag tvivlar ingen på att den tyska nazismen betraktar hela Norden såsom sitt livsrum. Sverge är kanske det allra viktigaste området för de nazistiska makthavarna och deras intressepolitik. Hur många gånger har vi inte under senare år påvisat vad nazisterna driver för slags verksamhet inom Sverge? Är det inte klart och borde det inte i varje fall vara klart, att Sverges land och folk hotas till sin nationella oavhängighet och frihet av den tyska fascismen?

Vad betyder detta för den svenska arbetarklassen? Om den hitlertyska fascismen vinner framgång, så vet vi alla att det betyder krossandet av arbetarrörelsen i Sverge, det betyder upphävandet av alla de demokratiska friheter som de svenska folkmassorna tillkämpat sig, det betyder judepogromer, bödelsyxor, koncentrationsläger och medeltida barbari. Därför måste speciellt för den svenska arbetarklassen och det svenska arbetande folket den centrala frågan i dag vara: *Hur försvara landets oavhängighet mot den tyska fascismens hot?*

Arbetarna blir nationalister, kommunisterna har plötsligt gjort en helomvändning, säger man, och blivit nationalister. Vi kan svara kort: vi är och förblir internationalister. Men vi har aldrig varit och är icke nationella nihilister. I enlighet med marxismen-leninismens teorier förklarar vi att den nationella friheten är en grundval för arbetarklassens frihet och oberoende. Vi är icke nationalis-

ter i detta ords vedertagna betydelse. Men vi är pålitliga och energiska anhängare av folkets nationella oavhängighet och frihet och kämpar för denna.

Men frågan om vad som är ”nationellt” föranleder mig att ganska omedelbart säga ett par ord om dem som sökt taga patent på att vara nationella, i synnerhet dem som i sina partinamn kallar sig nationella. Dessa är i dag de yttre fiendernas bundsförvanter i kampen mot det svenska folket och dess frihet. De utgör en inre fara. Vidare: Vad är storfinansen? Storfinansen är inte något abstrakt. Det är Wallenberg och Wenner-Gren och Kreuger och Versteegh i Ådalen och en hel rad andra, Dessa herrar representerar en oerhörd ekonomisk och politisk makt. I överensstämmelse med kapitalismens inneboende natur är dessa ”fosterländska” herrar de verkligt fosterlandslösa. Kapitalet har aldrig känt sig bundet av något fosterland och kommer aldrig heller att göra det. Storfinansen känner sig på intet sätt bortstött av de nazistiska gangsterpolitikerna vare sig i Berlin eller Rom eller annorstädes. Var deras sympatier ligger vet vi och vi vet därför att inom landet utgör dessa en inre fara som undergräver svenska folkets värnkraft.

Vilka är deras metoder? De använder pressen, filmen, det ekonomiska våldet de har över näringslivet, borgerliga partier och politiker, alla möjliga metoder för att stärka sina positioner, utså splittring bland folkets massor, förgifta massorna med en falsk ideologi, för att därmed göra massorna så värnlösa och kraftlösa som möjligt när det gäller kampen för friheten.

Hur raffinerat breder man icke ut de nazistiska rasteorierna. Antisemitismens gift sprides i tusentals kanaler ute bland folket. Det är ganska betecknande att inom ett av regeringspartierna, Bondeförbundet, uppträder folk med den vidrigaste antisemitiska propaganda. Hur uppträder inte män i framskjuten ställning och ämbetsmän o. s. v. t. ex. inom svenska-tyska föreningen såsom hitler-fascismens direkta förespråkare i Sverige.

Inte minst skall vi uppmärksamma de krafter i vårt land vilka är av det slag som vi känner från spanska folkets frihetskrig under beteckningen ”femte kolonnen”. En dylik femte kolonn organiseras också i Sverige. Har man inte till och med inom svenska arbetarrörelsen organiserat vissa kadrer av ”femte kolonnens” typ. Vad är i dag hr Nils Flyg och de drabanter han har omkring sig? De är nazismens ”femte kolonn” med avsikt att verka som brosprängare inom arbetarrörelsen och med specialuppdrag att förgifta den organiserade arbetarklassen med nazismens gift.⁴

Man söker också skapa pessimism bland folket. ”Det lönar sig inte att stå fascismen emot”, säger en del. ”Ett så litet land som Sverige, vad kan det göra?” Denna pessimismens propaganda är ytterligt farlig och det är en huvuduppgift att övervinna alla sådana pessimistiska stämningar som har uppammats. De är kapitulanter som inte tror på massornas kraft. De är med eller mot sin vilja kapitulanter som undergräver det viktigaste och väsentligaste för en framgångsrik kamp mot det fascistiska hotet, nämligen folkets egen försvarsvilja.

Därför måste en obönhörlig kamp föras mot dessa kapitulanter.

Sammanfattande vill jag säga att *för den svenska arbetarklassen står i dag frågan om kampen för folkets frihet och landets oavhängighet såsom frågan om liv eller död.*

Vilken politik föres då i den situation som jag sålunda här har skildrat? De svenska borgerliga partierna, de större partierna, som är representerade i det parlamentariska livet, har tillsammans med det socialdemokratiska partiet ingått ett slags borgfred i fråga om utrikespolitiken, och inför dessa oerhörda hotande yttre faror har borgfreden proklamerats under parollen ”svensk

⁴ Att beteckna Flygs Socialistiska Parti (SP) våren 1939 som en nazistisk ”femte kolonn” är otvivelaktigt att gå händelserna i förväg, det är dock riktigt att det kraftigt decimerade partiet rörde sig i den riktningen, i synnerhet efter slutandet av Molotov-Ribbentrop-pakten hösten 1939. Att framföra anklagelser av detta slag var dock snarare en ryggradsreflex från SKP:s sida. – Red

neutralitet”.

Denna neutralitetspolitik understödjes av storfinansens parti, av högern, och inspireras från storfinansens kretsar. Denna s. k. neutralitet är inte något annat än ett bedrägeri mot folket, ty den bygger på fullkomligt falska förutsättningar. Den bygger framför allt på illusioner och föreställningar om att Sverge ännu är ett utanför alla farozoner beläget land. Den bygger på föreställningar om att ingenting inträffat sedan 1914-1918, som kunde ställa Sverge i en annan position. Neutralitetspolitikerna ser inte, förstår inte, vill inte förstå eller kan inte förstå, att i nuvarande situation räcker det inte att sätta upp skyltar ute på skären: ”Neutralt område”, ”Landstigning av fientliga trupper förbjuden”.

Resultatet av denna politik är hittills att Sverge uppgivit alla kollektiva säkerhetsförpliktelser, att Sverge är isolerat från andra fredsälskande stater. Man har uppgett motståndet mot Ålands befästande. Man har avbyggt den kollektiva säkerheten.

Vi säger: det svenska folket kan aldrig vara neutralt mot fascismen. Och vidare: *huvudfrågan är inte huruvida vi är neutrala eller ej utan hur vi skall kunna försvara vår oavhängighet*. Det är spörsmålet. Neutralitetspolitikerna säger: vi skall försvara vår neutralitet. Vi måste djärvt och klart bland massorna ställa frågan: Vi skall försvara vår oavhängighet. Ty neutral får en stat vara endast så länge dess grannar vill.

Gentemot detta söker man säga att vi vill krig. Men vi är mot kriget såsom det värsta gisslet mot mänskligheten och de arbetande massorna. Men därför att vi är mot kriget vill vi en politik som kan förhindra kriget. Vi kan föra fredspolitik om vi medverkar i sådana åtgärder att kriget kan förhindras. Kan det trots allt inte förhindras, så kämpar vi igenom det och krossar krigets krafter för evig tid och skapar därmed freden. Det är något annat än pacifism. Något annat än falsk fredspolitik. Det är framför allt en politik som tar sikte på att försvara landets och folkets frihet.

Kännetecknande för utrikespolitiken under senare år är kapitulation inför det fascistiska hotet. Därför kräver vi en kursförändring som tar sikte på att Sverge söker och upprättar samverkan och samarbete med de stater som vill stå fascismen emot och hindra kriget. Vi vill att ett intimt samarbete, ekonomiskt, kulturellt och politiskt, upprättas med Sovjetunionen, som är de demokratiska staternas säkraste stöd och skydd. Den första socialistiska staten är att lita på för de små folkens frihet och oavhängighet. Med den mäktiga Sovjetunionen skall vi knyta bättre förbindelser än hittills, till gagn för vår egen frihet och oavhängighet.

Vi måste också i vår närmaste omgivning, i den nordiska statsgruppen, söka att uppnå andra resultat än de nuvarande. Frågan om ett nordiskt försvarsförbund grundar sig på den ekonomiska, politiska och kulturella gemensamhet som förefinnes mellan Nordens länder och folk. Vi skall aldrig förtrötta att propagera det nordiska försvarsförbundet.

Det måste i hela utrikespolitiken genomföras en kursändring, som för oss fram till kollektiv säkerhet i stället för den nuvarande kursen, vilken i det långa loppet leder oss till undergång. Arbetarklassen, som bärare av denna politik, måste understödja de kämpande folken i de av fascismen undertryckta länderna, måste understödja Spaniens folk, Kinas folk, de antifascistiska massorna i Tyskland och i andra av fascismen undertryckta länder. Den måste verka för en internationell konferens såsom Kominterns ledare Dimitrov föreslagit, nämligen konferens av arbetarna i hela världen såsom motvikt mot de fascistiska rövarstaternas internationella sammankomster och konspirationer.

Den sittande regeringen förklarar sig vara en demokratisk regering. Den förklarar sig vilja höja de lägre folkklassernas levnadstandard och befrämja demokratin, utöka folkets frihet och höja dess välstånd.

Vi förklarar alltfört som tidigare att i en sådan inrikespolitik stöder vi koalitionsregeringen. Men vi förmenar att det skulle genomföras en sådan inre politik att storfinansens makt beskäres, att de inre farorna minskas och att de inre fiendernas konspirationer förhindras. Jag tror att arbetarklassen är enig om en sådan politik.

Högerpartiets föregivna demokratiska sinnelag företräddes nyligen i ett tal av prof. Bagge, i vilket denne krävde att man måste göra upp räkningen med folkfrontsflygeln till vänster. De demokratiska förkunnelser hr Bagge kostar på sig är till för att bedraga folket. Det vore ett stort fel om man inom den svenska arbetarklassen låter invagga sig i förtröstan på högerens demokratiska sinnelag, om man förtröstar på pakter i Saltsjöbaden med bourgeoisin eller dylikt. Därför förklarar vi att någon borgfred med professor Bagges förkunnelser bör inte komma till stånd.

I den inre politiken måste vi få en sådan demokratisk framstegspolitik att större trygghet och trivsel beredes folkets massor. Vi vill inte reformpaus.

Vad jordbrukspolitiken beträffar måste det för arbetarklassen vara en huvuduppgift att sådana åtgärder vidtages som tryggar böndernas bärning. De arbetande bondemassorna måste också ha trygghet i landet och bärning så att ett förbund kan uppstå mellan arbetarklassen och de arbetande bondemassorna på grund av gemensamma intressen och ömsesidig hjälp.

Vi har en rad andra områden i den inre politiken som väl skulle behöva beröras. I militärpolitiken har vi frågan om en demokratisering av försvaret. Det är en av de frågor som kommunistiska partiet går i spetsen för och där vi formulerat vår ståndpunkt så att arbetarklassen framför allt skall dragas med i de frivilliga försvarsorganisationerna, dragas med i arbetet för att stärka folkets värnkraft och på grund av en sådan utveckling av försvarskrafterna skapa demokratiska garantier för att militärmakten organiseras till landets och folkets försvar.

Den kurs i utrikes- och inrikespolitiken som jag här sökt skissera, en kurs där utrikespolitiken icke skiljes från inrikespolitiken utan samordnas med denna till folkets gagn och nytta, skulle stegra folkets värnkraft och skapa största möjliga försvarsmöjligheter för folkets frihet och landets oavhängighet.

För att nå detta måste man först skapa enhet bland massorna själva. Därför står som huvudproblemet för den svenska arbetarklassen frågan om att skapa aktionsenhet och enhetsfront bland massorna, mellan det socialdemokratiska partiet och kommunistiska partiet. Det är en huvudfråga.

Man kritiserar våra paroller om enhetsfront och folkfront. Man säger att folkfronten har visat sig vara oriktig. Det spanska folket skapade folkfronten och tog med denna folkfront som politisk grundval upp kampen mot fascismen, mot upprorsgeneralerna och de utländska interventerna. För närvarande är denna kamp militärt slut. Men är detta beroende på att det fanns folkfront i Spanien? Nej, det är framför allt beroende på att folkfronten och enigheten bland de spanska massorna var alltför liten och svag i början av kampen. Och vidare när den spanska folkfronten skapat folkarmén och sammansvetsat massorna i kampen mot fascismen, så är en av orsakerna till det militära nederlaget att det icke funnits en folkfront av betydelse och kraft ute i de demokratiska staterna i Europa, vilka därför kunde upprätthålla den brottsliga blockadpolitiken mot Spanien och därigenom med vapenbrist och svält tvinga det spanska folket till återtag inför övermakten.

Och vad betyder folkfrontens två och ett halvt års kamp mot upprorsgeneraler och två fascistiska stormakter. Dessa två och ett halvt års kamp har bundit fascismen i dess krigs- och erövringspolitik och har hittills varit en avgörande orsak till att icke redan ett allmänt europeiskt krig brutit ut.

Också franska folkfronten kritiserar man. Man söker bortresonera de faktiska fördelar den franska

arbetarklassen vunnit genom folkfronten och man utnyttjar förräderiet i München som argument mot folkfronten. Men just det att man upprättat folkfront i Frankrike har inte orsakat Daladiers och Bonnets förräderi. Tvärtom. En av orsakerna därtill är att folkfronten varit alltför svag.⁵

Så måste man betrakta dessa problem.

Så står frågan också här i landet. Motståndet mot enhetsfronten här i landet, vad bygger det på? Vi i det kommunistiska partiet har sagt, att de motsättningar av principiell och ideologisk karaktär som ligger till grund för en splittring bland arbetarna kan vi inte likvidera i en handvändning. Men detta får inte och kan inte få hindra att arbetarmassorna, socialdemokrater och kommunister, går i gemensam kamp för påtagliga gemensamma livsintressen. Detta är kärnan och innehållet i vad vi kallar enhetsfront. Är detta riktigt eller oriktigt?

Vi frågar: är inte arbetarna i Sverige i stort sett överens om att man måste kämpa mot fascismen? Jo, de är överens om detta.

Är arbetarna i gemen överens om att de måste försvara landets oavhängighet mot det nazistiska hotet? Arbetarna är överens om det.

Är arbetarmassorna överens om att de demokratiska fri- och rättigheterna bör fördjupas, befästas och utvidgas? Ja, de är överens därom.

Är arbetarmassorna överens om en inre politik, som medför en höjning av folkets levnadsstandard. Ja, de är överens.

Finns det inte då anledning att förena de krafter som härvidlag strävar åt samma håll i enhetliga aktioner för att få större kraft, och därifrån utbygga en ännu bredare kampfront till fördel för massornas egna intressen?

Självklart är detta till fördel.

Men motståndarna emot enhetsfronten, särskilt inom socialdemokratin, förklarar: Vi kan inte ens förhandla med kommunisterna om enhetsfront, därför att då provocerar vi fascisterna.

”Provocera fascismen” — det låter bestickande, och tyvärr så tror ganska många svenska antifascister och arbetare att detta är riktigt. Om man skulle se detta i internationell belysning eftersom det gäller kampen mot världsfascismen, kunde man fråga sig: Var det tillvaron av ett starkt kommunistiskt parti i Abessinien som provocerade Mussolini att slå ned det abessinska folket? Eller var det tillvaron av ett starkt kommunistiskt parti i Mandsjuriet som gjorde att japanerna slog under sig det mandsjuriska folket? Var det ett starkt kommunistiskt parti i österrike som provocerade fascismen och skapade första förutsättningen för Hitlers erövring av landet? Nej, det var det inte. Det var på sin tid mycket omtyckt i den socialdemokratiska pressen att tala om det röda Wien, där det inte fanns några kommunister. Man förstår vilken ihålig demagogi dessa herrar bedriver, då man säger att kommunisterna provocerar fascismen till angrepp. I verkligheten är det kommunismen och dess styrka som avskräcker fascismen från angrepp.

”Bolsjevikernas trollkonster och misslyckande under tjugo år”, säger Ny Tid, ”borde föranleda bolsjevismens likvidering.” Jag undrar om någon anser att bolsjevikerna misslyckats när man ser på vad 18:de bolsjevikkongressen i Moskva kunde visa inför världens folk av det som gjorts under det socialistiska uppbygget. Om man ser på vad som gjorts där och sedan ser på de resultat som Andra internationals partier har vunnit, så kan man se vilka som misslyckats.

⁵ [Krisen i den kommunistiska rörelsen, band 1](#) av Fernando Claudin (f d ledande medlem i spanska kommunistpartiet) innehåller läsvärda avsnitt om både franska folkfronten och spanska inbördeskriget – se avsnittet ”Folkfrontserfarenheten” i kapitel 4. Se även [Om 30-talets folkfrontspolitik](#) av P Camillier. – Red

Enhetsmotståndarna anför ett annat argument. De säger: ni är anhängare av Moskva och är inte ett självständigt parti.

Jag skulle vilja i korthet säga: för det första, vad är det kommunistiska partiets avhängighet av Moskva för någonting? Det är att kommunistiska partiet i Sverge, en frivillig sammanslutning av svenska män och kvinnor genom frivilligt beslut ansluter sig till Kommunistiska internationalen. Detta har partiet gjort på grund av att det är ett marxistiskt parti som vet att massornas frigörande icke kan ske annat än genom internationell kamp av all världens proletärer, och att för denna internationella kamp behövs ett internationellt kampparti. Teoretiskt sett har socialdemokratiska partierna samma uppfattning och ansluter sig också till en international. Men den skillnaden finns mellan Socialistiska arbetarinternationalen och Kommunistiska internationalen att de beslut som fattas av den socialdemokratiska internationalen på intet sätt är förpliktande för något av de partier, som tillhör densamma. Men betyder anslutningen till Kommunistiska internationalen att de kommunistiska partierna därmed upphört att vara självständiga partier? Naturligtvis inte. Endast illvilligt bakdanteri och misstolkningar kan komma till sådana resultat. Anslutningen till Kommunistiska internationalen betyder att vi samordnar vår kamp i internationell måttstock. Men det betyder på intet sätt att icke Sverges kommunistiska parti skulle utforma sin politik utifrån de speciella förhållanden som är gällande i Sverge och från de betingelser som klasskampen själv utvecklade i detta land.

Här på Auditorium och på vår XI kongress i fortsättningen utformar vi vår politik sådan som vi anser att den svenska arbetarklassens politik bör vara. Vi är ett svenskt parti av internationalister såsom ett kommunistiskt parti skall vara. Obrottsligt samordnar partiet sin kamp med Kommunistiska internationalens och dess partiers kamp, som är de frihetsälskande folkmassornas kamp i hela världen. Därför är vi också stolta över alla de framgångar som Sovjetunionens kommunistiska parti vunnit. Och skulle det kanske vara ett argument emot enheten med kommunisterna att det första väldiga socialistiska uppbygget i världen ledes just av kommunistiska partiet i Sovjetunionen?

Ett annat argument är att kommunistiska partiet är ett litet parti till sin numerär, och att det därför borde sluta sig till det socialdemokratiska partiet och sålunda skapa enhet.

För det första är det inte så att kvantiteten alltid är det som är avgörande — det finns något också som heter kvalitet, och vad socialdemokratiska partiet i Sverge angår så gäller detta i synnerlig grad, därför att det finns väl knappast något parti inom arbetarrörelsen som har att uppvisa en sådan brokig blandning av uppfattningar som socialdemokratiska partiet i Sverge.

Därför svarar vi: Först skall det finnas enhet inom det socialdemokratiska partiet självt, innan man kan påstå att enhet skapas genom att vi sluter oss dit. I socialdemokratiska partiet finns uppriktiga anhängare av spanska folkets kamp och av Sovjetunionen, men där finns också kreugerdrabanter, där finns folk som skrev att Chamberlain bör ha fredspriset, där finns massor av ärliga klasskämpar, och där finns agenter för klassamarbete och kapitulation gentemot fascismen. Det är klart att ingen enhet kan skapas uteslutande genom att kommunistiska partiet ansluter sig till det socialdemokratiska partiet. Enheten är ingen formell sak. Det är i verkligheten en fråga om enhet för kamp mot arbetarklassens och folkets fiender.

Enhetsfrontens motståndare stegrar kampen mot enheten. Social-Demokraten för den 18 mars kritiserar kommunistiska partiets beslut att icke genomföra särdeemonstrationer den 1 maj. Man kritiserar detta för att enhet skapas genom överenskommelser mellan kommunistiska och socialdemokratiska organisationer samt förklarar här med ett nytt argument att ”man kan inte tro de där kommunisterna”. De ger oss först följande erkännande: ”Kommunister är alltid kommunister”. Det erkännandet tackar vi för. Men sedan säger de: att vi funderat ut enhetsfrontens taktik av

rädsla om eget skinn.

Det är det sista och modernaste argumentet i kampen mot enheten och bevisar hur svårt det är att finna några som helst argument mot de riktiga förslag vi för fram. Vi skulle kunna fråga om kommunistiska partiet här i Sverige i sin praktik, i sitt framträdande och verksamhet bland massorna hittills har visat att det låter sig ledas av rädsla om det egna skinnet. Då skulle väl inte så stor del av kommunistiska partiets centralkommitté fått göra bekantskap med svenska fångelser under tidigare år. Då skulle inte kommunistiska partiet ha varit det parti mot vilket man riktade slagen i Ådalen, Sandarne och Clemensnäs. Jag skulle vilja säga till dessa bleksiktiga skrivbordspolitiker i socialdemokratiska redaktioner som säger att vi är ”rädda om det egna skinnet”, att de kunde ju tala därom med de kommunistiska kamrater som varit på de spanska fronterna.

De kunde fråga dessa den svenska arbetarklassens tappraste söner om de gick dit för att de var rädda om det egna skinnet.

Det finns också radikala arbetare, som inte kan hänföras till enhetsmotståndare, men som ändå från olika utgångspunkter avvisar enhetsfronten. Vi måste taga upp också deras argument. De som tror att kommunistiska partiet lämnat sin revolutionära principer, de som tror att kommunistiska partiet skulle ”förlora sin själ” därför att vi med alla upptänkliga medel söker att få kontakt med socialdemokratiska partiet måste vi övertyga om motsatsen. Just på grund av att vi har en kommunistisk själ är det som vi kämpar för enhetsfronten. Vi får inte på grund av svårigheterna och på grund av dessa ofta nog perfida anfall ge upp kampen för enheten. Ty kapitulerar vi, och söker vara oss själva nog, så leder detta till arbetarklassens nederlag.

Det får aldrig komma in i kommunistiska partiets politik ett uns av sådant som kan leda till kapitulation för fascismen.

Vår uppgift i dag är att slå fascismen. För att komma dithän behövs enheten bland massorna. För att få enhet bland massorna måste vi stärka vårt kommunistiska parti. Vi skall fortsätta på de linjer som är beprövade och riktiga. Men vi skall också förbättra vår politik. Vi skall förbättra vårt parti. Vi skall klargöra att vårt parti icke är en oppositionsgrupp som har bildats för att föra kamp mot andra riktningar inom arbetarrörelsen. Vi skall övervinna dåliga traditioner. Vi skall gå över till att verkligen i ord och handling visa att Sveriges kommunistiska parti är den svenska arbetarklassens parti, ett självständigt parti inom den svenska arbetarrörelsen på grund av sin marxistiska karaktär och avantgardet inom den svenska arbetarklassen i kampen för friheten.

Vi skall övervinna de brister som vidlåder vår partiverksamhet. Vi skall stärka oss själva och växa var och en, likvidera våra egna svagheter, bli starkare och bättre och få ett dugligare, starkare och bättre kommunistiskt parti. Vi skall stålsätta vårt parti i Stalins anda. Liksom världsproletariatets ledare i spetsen för det stora väldiga sovjetlandet visar hur ett parti måste byggas, hur stålhårt kampen måste föras mot alla fiender, så skall vi också söka utveckla oss och vårt parti.

Gör vi detta, kamrater, om vi på denna XI kongress kan taga väsentliga steg framåt i utvecklandet av en politik som jag här skisserat, kan vi ge nya impulser, nya idéer, till bättre arbete i partiet så kommer också vårt politiska inflytande att ökas. Då skapas förutsättningar för enhetsfront och folkfront bland massorna, med de intellektuella, med bönderna, med de breda arbetande folkmassorna i detta land.

Om vi på rätt sätt behandlar dessa huvudfrågor och rätt löser detta problem skall XI kongressen bli en milstolpe i den svenska arbetarrörelsens historia. I förhoppningen om att så skall ske vill jag uttala ett väl mött till XI partikongressen. I förhoppning om att så skall ske vill jag också utbringa ett leve för vår kamp, för folkets frihet och Sveriges oavhängighet.

Lästips – om SKP:s politik efter slutandet av Molotov-Ribbentroppakten (aug 1939)

[Kommunisterna och Andra världskriget 1939-40](#) (texter främst från SKP:s tidning *Ny Dag*)
[Sveriges Kommunistiska Parti och 2:a världskrigets första år](#) av Yvonne Hirdman